În fiecare zi mă gândesc la mine

On Aprilie 14, 2021

Încearcă să-ți descoperi vederea interioară dincolo de granițele propriei tale căutări, prin prisma a ceea ce are arta de ascuns în ea privitor la un univers care se autoconstruiește și se autoalimentează evolutiv din propriile resurse.

În fiecare zi mă gândesc la mine. Îmi pun întrebări parcă tot mai încuietoare, care aduc în atenție acea predilecție a artistului pentru tot ce este în perpetuă schimbare, mișcare, pentru tot ce este trecător, tranzitoriu. Uneori, printr-o stranie cunoaștere, mă socotesc prizonierul altei lumi, mai spectaculoasă, descrisă în atâtea cărți cu mistică orientală, ea putând fi admirată numai într-un tablou al artistului fără nume.

Şi ca orice intrare în altă lume, unde fiecare zi este diferită de cealaltă, prizonieratul meu fiind mai spectaculos prin farmecul existenței irealizabile tehnic în această lume, mă delectez cu maxima cunoaștere izvorâtă parcă din viziunea unui regizor destoinic, obișnuit să lege actorul de decor, filmându-l în contra-plonjeu, în decupajul altor vremuri.

Astfel este lumea mea, ea străbate cât mai profund orizontul unei închipuiri create cu o uimitoare înălțare spre sublim. Este o sesizare de natură intelectuală ce face referire la modul în care artistul jonglează cu elementele lumii nevăzute, pentru a scoate în evidență complexitatea dialogului cu acea operă de artă care îți revitalizează curajul de a crede că dincolo de realitate există ceva frumos, sublim, divin.

Totuși, de ce sunt neliniștit? Fiindcă simt permanent prezența a ceva diferit de mine înăuntrul meu, ceva care mă ancorează într-un "Eu-Origine-Ireal" care se cere interpretat cu minuțiozitate și deplină înțelepciune pentru a fi pe deplin cuprins în opera unei gândiri numite *Tranormhisys* . Ea semnifică vibrația punctului corespondent din microcosmosul ființei umane recreată prin cuvinte, direct și indirect, prin pilde, prin tăceri, prin felul în care artistul reușește să țească contextul-suport pentru noțiunile exprimate aleator.

Atât este de întortocheată gândirea mea, tot gândindu-mă la mine, încât uit adesea de trăirea și simțirea întregii substanțialități a operei.

Leadership: Poți să-ți schimbi viziunea cu privire la actul de a face artă, înțelegând că de fapt ai putea să fii cunoscut sub mai multe tipuri de ființă?

O observație preliminară. Prin ceea ce eu însumi sesizez la mine, fiind vorba de o lume mult mai evoluată decât pare la prima vedere, în caz că am deplină încredere în anvergura cosmică a unei geneze permanente, înțeleg că de fapt aș putea să fiu cunoscut sub mai multe tipuri de ființă: una fără de sfârșit, una inaccesibilă care nu comunică personal cu nimeni și una care lucrează în lume, însă nu direct, ci indirect, prin energii. Aici arta are un cuvânt greu de spus: ceea ce mă poate face să înțeleg ceea ce trăiesc, nu are comparații și variații în această lume.

Iar dacă structura sofisticată a creierului meu se concentrează în jurul trăsăturilor definitorii ale artei, procesul de creație și actul creat, atunci este de la sine înțeles faptul că tot ceea ce gândesc sugerează dorința devoratoare a artistului de a-și converti viziunea realist-fantastică în noi simboluri, metafore sau alegorii. Spun numai că acordarea creierului meu la artă se face în virtutea dispozițiilor firești ale eului original de a înfrunta acea fază a simbolismului care a favorizat nașterea suprarealismului, angajându-mă în forme mai mature de relaționare cu ceea ce se numește *Kriplansetikes* (o dinamică a trăirilor temporare plasate într-o

narațiune lirică fabuloasă, imaginară).

Şi ori de câte ori vorbesc despre o minte ce poate fi studiată numai prin știința artei, simt că mă regăsesc în cuvintele lui Patrick Drouot extrase dintr-o carte pur spirituală:

"Deodată, m-am simțit trecând în "turbo". Conștiența mea superioară și alte nivele din mine însumi parcă mă căutau. Dar care "eu" și cine mă căuta? Eu și tot eu, ca și cum diverse părți dispersate din mine însumi se reunificau. În această etapă, încă o dată totul devenea simplu, evident, nu mai aveam corp, existam. Eram ca un satelit artificial pe orbita din jurul Pământului. Eram foarte aproape de această frontieră care separă un univers de altul, o dimensiune de alta... M-am simțit căpătând o dimensiune originală, dimensiunea MEA, aceea pe care am avut-o, pe care o am și o voi avea în eternitate."

Leadership: Poți să consolidezi legătura dintre artă și univers printr-o reflectare asupra căutării unui destin care se lasă citit cu puțină vreme înainte de a fi uitat?

Cred că m-am făcut bine înțeles, chiar dacă înțelesul sinelui meu depășește înțelesul convenției de evitare a alterității, a dublei stări de conștiență prezentă în mai multe lumi. Iar dacă continui să mă învârt în jurul propriei persoane, observând radiațiile luminoase care mă aureolează din toate părțile, în jurul trăsăturilor esențiale ale unei realități unde culoarea sufletului contrabalansează desenul inspirat din atmosfera sugerată de o anumită stare, atunci înclin să privesc o imagine în care invizibilul este reprezentat vizual printr-o metaforă a redescoperirii unui univers paradisiac.

Or, acesta este universul meu, traversat de o minte dibace, inventivă, unită cu o paletă de culori formată din tonuri calde, naturale și delicate, precum roșu, galben și oranj ce pun în evidență o imagine în care oricând mă regăsesc același, și totuși diferit. Iată ce se întâmplă de fapt. Străbat culisele interiorului meu cu gândul de a mă regăsi în profunzime, în artă, în știință, în aceeași stare și situație, în momentul deschiderii capsulei timpului. Așadar, mă folosesc de cunoștinte metafizice pentru a înțelege pe cât posibil acest fenomen de cugetare mai măreață decât măreția însăși.

În același timp, am învățat să fiu altcineva, cu mult diferit de acel cineva care necontenit îmi șoptește să rămân același. Am învățat că numai în temeiul logicii frumosului, în care metafora are un rol principal, se găsește unitatea propriei mele ființe care, de asemenea, este o parte din "Odiseea" în căutarea Marii Opere Alchimice (aflată sub semnul Misterului Sacru).

Chiar dacă într-o bună zi voi fi uitat în această lume, chiar dacă cuvintele mele vor fi date uitării fără de vină, iar dacă uitarea va lua amploarea unei descensiuni într-un teritoriu obscur, măcar am credința să cred că universul mi-a venit în întâmpinare. M-am deschis către el și el către mine. Am înțeles că misiunea artei este să fii oglinda unui univers care este de neconceput fără tine.

Așadar, iată concluzia:

Un om care se caută pe sine este un om care se gândește zilnic la sine, ca și cum s-ar gândi la altcineva din umbra unor cuvinte rostite cu fervoare, cu acea greutate profetică cu care numai el este setat să le audă.

În fiecare zi mă gândesc la mine, la fel cum în fiecare zi mă recunosc tot mai mult ca fiind altcineva. Universul mi-a scos în cale un om minunat alături de care am motive să presupun că adevărată plăcere în perceperea artei este calea ce trebuie parcursă pentru a ajunge să fiu eu însumi un univers. Într-o bună zi voi înțelege de ce un Univers infinit poate să se reflecte

într-un singur om, tot atât de complex, determinist și uimitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-fiecare-zi-ma-gandesc-la-mine.html